

var riktigt klart, kunde han noga beskriva allt som fanns på havets botten. Han ropade ofta till kamraterna, att han såg massor av sjunkna skatter — men det blevo de ju inte just rikare av. Uppriktigt sagt var det för resten inte många, som trodde honom.

När nu argonauterna, som de femtio våghalsarna kallade sig, hade allting klart till avresan, upptäckte de ett oförutsett hinder, som hotade att avbryta färden, innan den ens börjat. Skeppet var nämligen så långt och brett och tungt, att alla de femtios förenade styrka inte förmådde skjuta ut det i vattnet. Alla försök voro fruktlösa, och slutligen satte de sig utmattade och tröstlösa ner på stranden. Det tycktes inte vara någon annan råd än att lämna skeppet att ruttna på stranden och gå miste om det Gyllene Skinnet.

Då erinrade sig Jason plötsligt den underbara galjonsbilden.

— O, dotter till Talande eken, ropade han, hur skall vi bära oss åt för att få skeppet ut i vattnet?

— Tag plats vid årorna allesamman, svara-